

ERŐS PÁRT SIKERES KONGRESSZUSA

Mint arról előző lapszámunkban hírt adtunk, 2005. június 4-én lezajlott a Munkáspárt 21. Kommunista Kongresszusa. A kongresszus dokumentumainak közlése után ezúttal részleteket olvashatnak az elhangzott és az írásban benyújtott felszólalásokból.

(Összeállításunk a lap 4-5. oldalán)

- ✦ „Vendégként érkeztem, párttagként távoztam...”
- ✦ „Sok megpróbáltatáson mentünk keresztül, de megérte...”
- ✦ „Nem engedhetjük, hogy a szocialisták 2002 után újra rászédjék az embereket!”
- ✦ „Először a pártban kell rendet tenni az egységes fellépés érdekében.”

A Kaszpi-tengeri olaj kanyargós útja

„Május 25-én avatták fel a 1768 km hosszú, az azerbajdzsáni Bakutól a grúziai Tbiliszin át a törökországi Ceyhan kikötőig épült olajvezetéket, amelyen a „fekete arany” Oroszország elkerülésével juthat Nyugat-Európába és az Egyesült Államokba. A két éve elhunyt azeri elnökről, Hajdar Alijevéről elnevezett rendszer építését 2002-ben kezdték meg, amelyet a végpontok és a közbülső állomás után röviden csak BTC-nek hívnak.”

(2. oldal)

**OLVASSA,
TERJESSZE,
TÁMOGASSA!**

**A Szabadság
Alapítvány
számlaszáma:**

OTP 11705008-20441997

CIKKEINKBŐL

- ◆ A huszonötök Európájából jelentjük (2. oldal)
- ◆ Ez történt a nagyvilágban (2. oldal)
- ◆ Fiatalok: pesszimista jövőkép (3. oldal)
- ◆ Önök írják (6. oldal)
- ◆ A nagyváros árnyékában: Őrmező
- ◆ Pegazuson a Lehel térre (7. oldal)

Elbocsátások – és ami mögöttük van

„Újabb drasztikus létszámleépítés várható a közeljövőben. Ezúttal a mintegy 110 ezer munkást foglalkoztató nemzetközi óriáscég: a General Motors tervezi 25 ezer dolgozó elbocsátását. Az ismert multinacionális vállalat vezetői többek között takarékosági intézkedésekkel indokolták bejelentésüket.”

(3. oldal)

A lisztár emelése után drágul a kenyér

„A hazánkban jelenleg működő 108 magyar malom a közeli hetekben a liszt árának mintegy tíz százalékos emelésére készül, ami azt jelenti, hogy a termék kilója négy-öt forinttal többbe kerül. A malmok azért hozták ezt a valamennyiünk számára hátrányos döntést, mert tavaly nyár óta nagy többségük veszteséges.”

(3. oldal)

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

Június 8. **A NATO-tagállamok** védelmi miniszterei úgy döntöttek: az érintett országokban az utóbbi időben fellángolt viták ellenére az amerikaiak nem szállítják haza Európából több száz nukleáris fegyverüket. Szerintük a bombák kontinensünkön való tárolása az euroatlanti politikai és katonai kapcsolatok fontosságát jelzi.

Június 9. **Magyarország vette át** a visegrádi négyek soros elnökségét a lengyelországi csúcstalálkozó után. A V4-ek (Lengyel-, Cseh-, Magyarország, Szlovákia) álláspontja szinte megegyezik az EU 2007 és 2013 közötti költségvetésének ügyében is: szeretnék, ha nem csökkennének a vidékfejlesztési támogatások, nagyobb haladékok száma támogatások felhasználásának a megkezdésére és minél kisebb mértékben kelljen a közös projektekhez hazai forrásokat felhasználni.

A cseh, a magyar, a szlovák és a lengyel miniszterelnök ukrán kollégájuk társaságában

Június 10. **A hét legfejlettebb ipari állam és Oroszország** (G8-ak) pénzügyminiszterei londoni találkozójukon megállapodtak a világ legszegényebb országai adósságának eltörléséről, 18 ország 40 milliárd dollárnyi tartozásának elengedésétől. További húsz országra is kiterjeszthetik néhány éven belül a „tabula rasat”. Afrika legnagyobb adósa, Nigéria (35 milliárd dollár) ügye még kérdéses.

Június 11. **A világ dollármilliomosainak** összvagyonja 30,8 ezer milliárd dollár, az ingatlanvagyonukat nem számolva – derül ki a legfrissebb Világgazdasági Jelentésből. A több mint egymillió dollárral rendelkező gazdagok száma hatszázezerrel nőtt és jelenleg 8,3 millióan vannak. Leggyorsabban az észak-amerikai (tíz százalékkal) és az ázsiai (nyolc százalékkal) dollármilliomosok száma emelkedett.

Június 12. **Érdektelenségbe fulladt** az olasz termékenységi törvényről tartott népszavazás, mivel a választóknak mindössze negyede szavazott. A nemzetközi sajtó szerint ez azt mutatja, hogy a katolikus egyháznak még mindig jelentős a hatalma az országban. A gyermekre áhító meddő párok tehát továbbra is várhatnak, miközben Európában Olaszországban születik a legkevesebb gyerek.

Június 13. **Az Európai Unió alkotmányának** francia és holland elutasítása utáni helyzet elemzése, illetve a 2007–2013-as költségvetésről folytatandó vita miatt csúszhatnak az EU-bővítésről szóló további egyeztetések. Elemzők szerint a lakosság „nem” szavazatát részben a gyors keleti irányú terjeszkedés váltotta ki.

Június 14. **Az amerikai vezetés nem tervezi** a guantánamói katonai támaszpont felszámolását, bár ezt már az Egyesült Államokban is egyre többen követelik. Jelenleg ötszáznegyvenen raboskodnak a bázison, sokan évek óta bírósági végzés nélkül. A fogvatartás körülményei és a kihallgatási módszerek miatt folyamatosak a tiltakozások világszerte.

A huszonötök Európájából jelentjük

● A Szabadság korábban már közölte, hogy a szeptemberre tervezett német parlamenti választásokon a keleti országrészben befolyásos „kommunista utódpart”, a PDS és az Oskar Lafontaine egykori SPD elnök, volt pénzügyminiszter nevéhez kötődő Választási Alternatíva, a WASG jelöltjei várhatóan közös listával indulnak. Lothar Bisky, a PDS elnöke és Klaus Ernst, a WASG vezetője június 10-én megegyeztek egy választási szövetség létrehozásában, amit a két párt vezetőségének is jóvá kell hagynia. A megállapodás komoly fenyegetést jelent Schröder kancellár számára, mert a szövetség az SPD neoliberális politikáját ellenző és a pártvezetéssel elégedetlen szociáldemokraták szavazataira is számíthat. Sajtóvélemények szerint az új baloldali szervezet támogatottsága meghaladhatja a tíz százalékokat, és a szociáldemokraták valamint a kereszténydemokraták után a harmadik politikai erő lehet Németországban. Az előrehozott erőpróba megtartása a parlament feloszlásával taktikázó Schröder ingadozása és az alkotmá-

nyos kötöttségek miatt egyelőre bizonytalan. Lehetséges, hogy a kancellári széket a jövő őszi választásokig a népszerűtlen Schröder helyett a nagytőkét gyakran bíráló Franz Münterfering SPD-elnök foglalja el.

● A párizsi kommunista napilap, a *l'Humanité* azt írta, hogy a június 7-én tartott magyar elnökválasztást a „kormánykoalíció megosztottsága és a közvélemény közömbössége” jellemezte. Sólyom László háromszavas győzelme a szocialista Szilvi Katalinnal szemben kizárólag a liberális SZDSZ képviselőinek köszönhető, akik „tartózkodással a konzervatív jelölt javára billentették a mérleg nyelvét”. A lap idézi Gyurcsány Ferenc kormányfőt, aki a „fiaskó” ellenére kijelentette, hogy „a koalíciós kormányzást a jövő évi választásokig folytatni kell”. A *l'Humanité* szerint „a kudarc fő vesztese az SZDSZ lehet, és a párt a jövő évi választásokon teljesen kiszorulhat a politikai életből”. Az SZDSZ támogatottsága 2002-ben is „alig haladta meg a parlamenti bejutáshoz szükséges ötszázalékos küszöböt”.

● Francois Hollande elnök javaslatára a Francia Szocialista Párt Országos Tanácsa kizárta a vezető testületekből a párt második emberét, Laurent Fabiust és más személyeket. Fabius „büne” az volt, hogy a május 27-ei népszavazáson az európai alkotmány elutasítását javasolta, amit a szocialista vá-

lasztók többsége támogatott. A „*Liberation*”-ban közölt felmérés szerint a párt szimpátiázásainak a 71 százaléka hibásnak tartja a „nem” híveinek a megbüntetését. Jean-Luc Mélenchon szocialista szenátor azt mondta, hogy „a vezetés nevetéssé tette a választók döntését”. Fabius sajtónyilatkozatában kijelentette, hogy „a franciák által követelt változásokat a PS egyes vezetői nem értették meg”. A politikus azt mondta, hogy a harcot tovább folytatja, és a következő összecsapás a november 18-ára összehívott pártkongresszuson várható. Fabius a referendum tapasztalatai alapján „a baloldali erő és a baloldali választók összefogását” sürgette. A „félreállított” szocialista vezető már megkezdte tárgyalásait a különböző szervezetek képviselőivel, elsőként Marie-George Buffet asszonnyal, a Francia Kommunista Párt országos titkárával találkozott. A baloldali pártok közötti konzultáció része a 2007. évi elnökválasztásra való felkészülésnek is.

● Az európai alkotmány Franciaországban és Hollandiában történt elutasítása után a svéd Margot Wallström, az EB intézményi ügyekért és tájékoztatásért felelős biztos meghirdette a „D”, a „Demokrácia” tervet. Wallström asszony kijelentette, hogy a jövőben „jobban kell figyelni a lakosság véleményére, és jobban kell kommunikálni az emberekkel”. Hangsúlyozta, hogy az EU messze van az ál-

lompolgároktól, és nagy szakadékok tátong az integrációs folyamat valamint a tagállamok lakossága között. Margot Wallström bejelentette, hogy a rövidesen megjelenő „Fehér könyvben” ismertetik az EB új és a népszavazások tapasztalatait is figyelembe vevő kommunikációs stratégiáját. A biztos ígéretet tett, hogy megszervezik a „részvételi demokráciával foglalkozó európai kerekasztalt”, ahol a civil szervezetek és a helyi közösségek képviselői véleményt mondhatnak az európai folyamatokról.

● A befektetőket néhány évvel ezelőtt még az olcsó és jól képzett munkaerőt kínáló kelet- és közép-európai országok vonzották. A kedvezőbb ázsiai lehetőségek miatt a multinacionális vállalatok már megkezdték kivonulásukat ebből a régióból. Az Eurostat adatai szerint a munkahelyek áthelyezése következtében az élelmi-szeriparban Magyarországot 2003-ban 350 millió euró, a textiliparban pedig 41 millió, a cseh textilipart pedig két év alatt 71 millió euró veszteség érte. A litván petrokémiai ipar teljesítménye 71 millió euróval „fogott” 2003-ban. A lengyel szórakoztató elektronikai gyárak termelése 2002-ben 71 millió, 2003-ban pedig 33 millió euróval csökkent. Az Eurostat jelentése azonban nem tesz említést a megszűnt munkahelyek számáról.

– Munkatársunktól

A Kaszpi-tengeri olaj kanyargós útja

Május 25-én avatták fel a 1768 km hosszú, az azerbajdzsáni Bakutól a grúziai Tbiliszin át a törökországi Ceyhan kikötőig épült olajvezetékét, amelyen a „fekete arany” Oroszország elkerülésével juthat Nyugat-Európába és az Egyesült Államokba. A két éve elhunyt azeri elnökről, Hajdar Alijevéről elnevezett rendszer építését 2002-ben kezdték meg, amelyet a végpontok és a közbülső állomás után röviden csak BTC-nek hívnak.

A vezeték teljes feltöltése több hónapot vesz igénybe, és az első szállítmány várhatóan szeptember közepén éri el a Földközi-tenger partján fekvő Ceyhant. A BTC-n kezdetben napi 400 000 hordó kőolaj érkezik a török kikötőbe, de a volumen néhány éven belül elérheti az egymillió hordót, ami a napi világtermelés 1,25 százaléka. A rendszer építésének költségei elérték a négy milliárd dollárt, aminek 70 százalékát a Világbank illetve az amerikai kormány és Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank (EBRD) által létrehozott pénzügyi finanszírozta. A beruházás harminc százalékát pedig a British Petrol által irányított építési konzorcium fedezte, amelynek tagjai között a francia Total, az olasz ENI, a norvég Statoil, az azeri Socar, a japán Inpex és más vállalatok szerepelnek. A BTC-vel párhuzamosan halad a Baku–Tbiliszi–Erzerum közötti gázvezeték, amelynek az átadása a jövő évben történik.

A Moszkva által sikertelenül fékezett BTC projekt tovább növeli az Egyesült Államok befolyását a térség államaiban, és csökkenti az amerikai gazdaság függőségét a közel-keleti olajtól. Az avatóünnepségen részt vett Samuel Bodman, az USA energiaipari minisztere is, aki a „régio új korszakáról” beszélt, Bush elnök nyilatkozatában pe-

dig „az energiaellátás biztonságának az erősödését hangsúlyozta”. Az orosz olaj- és gázimportnak kiszolgáltató, de Moszkvától óvatosan távolodó Grúzia számára most új beszerzési forrás nyílik meg, ami megkönnyíti az amerikai katonai jelenlét növelését is az országban. Az olajvezeték útvonala elkerüli a baku kormány által karabahi terület miatt súlyos konfliktusba került és Oroszország szövetségeseinek tekintett, energiaszegény Örményországot.

A beruházás megvalósítása érdekében a washingtoni adminisztráció szándékosan tülbecsülte a régió mintegy harmincmilliárd hordónyi olajtartalékát, ami alig öt százaléka a Közel-Kelet földalatti készletének. A BTC gazdaságos működésének fontos feltétele, hogy a rendszer Kazahsztánt is elérje, amit Nurszultan Nazarbajev kazah elnök is támogat. A tervezett bővítéssel a szállított kőolaj mennyisége elérhetné a napi hárommillió hordót.

A közelmúltban készült el a Fekete-tenger alatt húzódó, az oroszországi Dzubga és a török Samsun kikötők közötti gázvezeték, és a BTC ellensúlyozására Moszkva egy olajvezeték építését is tervezi a két ország között. Az új rendszer tovább bővítheti az orosz–török gazdasági kapcsolatokat, miközben a

stratégiai jelentőségű régióban egyre erősödő verseny folyik Oroszország és az USA között. Egyes washingtoni vélemények szerint „a volt kommunista országok” megbízhatóbb szövetségesekké tekinthetők, mint a NATO-tag Görögország és Törökország.

Ankara kezdeményezésére 1992-ben alakult meg a „Fekete-tengeri Gazdasági Együttműködés” (BSEC) szervezete, amelynek a partiórszágok mellett Görögország, Albánia, Moldávia, Örményország, Azerbajdzsán és újabb Szerbia-Montenegró is tagja. A közelmúltban az Egyesült Államok „megfigyelői státust” kért a takeréklángon működő klubban, ami több ország ellenkezése miatt egyelőre meghiúsult. A szervezet segítségével az USA az amerikai beruházók biztonságát szeretné erősíteni, és érdekeit más országokkal szemben a térségben érvényesíteni.

Az energiahordozók megszerzéséért, a szállítási útvonalak ellenőrzéséért folytatott ha-

talmi harcban Moszkva és Washington mellett Peking is érdekelt. Kína és Kazahsztán kormányai tavaly megállapodást írtak alá Karaganda és a kínai Xinjiang terület közötti, ez év végén átadásra kerülő olajvezeték építéséről. Az idén mintegy tíz százalékkal nővekszik Kína kőolajigénye, ami 2030-ban elérheti a napi 19 millió hordót, mintegy háromszorosát a tavalyi fogyasztásnak.

Felmérések szerint 2030-ban a napi olajkereslet meghaladhatja a 140 millió hordót, szemben a 2004. évi 82,4 millió hordóval. Szakemberek a világ ismert olajtartalékait 1-1,2 ezermillió hordóra becsülik, ami a jelenlegi fogyasztási ritmus mellett mintegy negyven évre elegendő. A fogyó készletek és a növekvő igény miatt a „fekete aranyért” folytatott egyre hevesebb, gyakran fegyveres küzdelem a világ minden részén tovább folytatódik!

Lengyel Ákos

Elbocsátások – és ami mögöttük van

Újabb drasztikus létszámleépítés várható a közeljövőben. Ezúttal a mintegy 110 ezer munkást foglalkoztató nemzetközi óriáscég: a General Motors tervezi 25 ezer dolgozó elbocsátását. Az ismert multinacionális vállalat vezetői többek között takarékossági intézkedésekkel indokolták bejelentésüket.

Ilyen és ehhez hasonló lépések napjaink globalizálódó világában szinte már természetes dolognak számítanak: egyáltalán nem csodálkozhatunk azon, ha egy terjeszkedő mamutvállalat veszteség vagy takarékosság címén rövid úton meg kíván szabadulni feleslegessé vált alkalmazottjaitól. Tudniillik a minimális kiadásra és maximális

profita törekvő multik a minél szélesebb körű terjeszkedésben, illetve az olcsó munkaerő felhasználásában érdekeltek. Ebből a szempontból az úgynevezett zöld zóna térsége – például Közép- és Kelet-Európa vagy a Balkán országai – aranybányának számítanak: ahol bőven áll rendelkezésre olcsó, bármikor, bármire felhasználható – szak-

képesítést lehetőleg nem igénylő – munkaerő, ott a cégek létrehozásuk érdekeltégüket, amely gyakran még az illető ország törvényeit is kénye-kedvére a maga képére formálja. Ilyen körülmények között a szocializmusból ismert létbiztonság vagy a kiszámítható jövőkép szinte teljesen ismeretlen fogalmak, hiszen egyetlen kormány sem igazán képes – több esetben nem is hajlandó – a hatalmat gátlástalanul növelő cégek ellenében a dolgozók munkahelyét védő törvényeket alkotni. **D. A.**

Fiatalok: pesszimista jövőkép

Meglehetősen borúlátók a magyar fiatalok: legalábbis ez derült ki egy néhány hete készült felmérésből, amely többek között a mai tízen- és huszonevesek jövőképeiről adott tájékoztatást. Az elemzés arról számolt be, hogy a megkérdezettek mintegy 71 százaléka a bizonytalan, kiszámíthatatlan jövőt, illetve az ezzel összefüggő nehézségeket – például munkanélküliséget, lakásproblémát, létbizonytalanságot – tartja legégetőbb problémának. Tegyük hozzá, nem is alaptalanul.

A nemrég közzétett statisztikai adatok szerint az ezredforduló óta évente százezernél több fiatal vesznek fel az egyetemre, főiskolákra, ám a mennyiségi szempontok alapján felhígított oktatási rendszerben jobbra csupán az állástalan diplomások számát gyarapítják a frissen végzett ifjú tehetségek. Van ugyan lehetőség arra, hogy többlábon állás címén valaki újabb képesítéseket célozzon meg, ám a tandíjmentesség a többedik oklevélre nem terjed ki, ráadásul a biztos megélhetést még a sokoldalú felkészültség sem tudja garantálni. Sokan döntenek úgy, hogy esetleg tan-

folyamat végeznek vagy szakmát tanulnak, ám egyik megoldás sincs épp a szegény emberek pénztárcájához igazítva, hosszú távú kenyérkereseti lehetőséget pedig szintén nem tudnak nyújtani. Nem járnak jobban azok sem, akik viszonylag rendezett anyagi háttér mellett kívánnak otthont teremteni. Az esetenként nehéz milliárdokat vagy tízmilliókat érő ingatlanok megvásárlása még a százezer forint diplomás minimálbér mellett is gyakran képtelenségnek számít, így sokan kénytelenek borsos összegű kölcsönöket felvenni. Ez azonban csak látszat-

megoldás, hiszen ezzel akár egy életre súlyos anyagi függésbe kerülnek a csábító ajánlatokkal előálló bankoktól. Arról nem is beszélve, hogy a gyereket ilyen körülmények között felvállaló fiatal házaspárok is ugyancsak szűkös támogatásban részesülnek. Az egymást követő kormányok kísérleteznek ugyan különféle elképzelésekkel – ilyen a fideszes honatyák nagycsaládokat segítő koncepciója, a diákhitel intézménye vagy a szocialisták fészkekrakó- és száz lépés programja – ezek azonban mindössze a gondok tüneti kezelésére alkalmasak. Holott hosszabb távon kizárólag a szociális ellátórendszerek hatékony működtetése, a munkás- és családbarát foglalkoztatáspolitikai, illetve a fiatalok támogatására épülő érdekvédelem képes megalapozni az ifjúság kiszámítható jövőjét.

B. Deák András

Álláslehetőségeket böngészve – ritkán járnak szerencsével

PÉKEK ÉS VÁSÁRLÓK GONDJAI

A lisztár emelése után drágul a kenyér

A hazánkban jelenleg működő 108 magyar malom a közeli hetekben a liszt árának mintegy tíz százalékos emelésére készül, ami azt jelenti, hogy a termék kilója négy-öt forinttal többbe kerül. A malmok azért hozták ezt a valamennyiünk számára hátrányos döntést, mert tavaly nyár óta nagy többségük veszteséges. Az éles versenyhelyzet mellett a veszteség oka elsősorban az energia- és a benzinár emelkedése, valamint a beszerzési ár alatti értékesítés. Az áruházláncok ugyanis gyakran akcióznak, s rendkívül olcsón árúsítják a lisztet. S nem utolsósorban a malmok azért is kezdeményezték áremelést, hogy az új őrlési szezon finanszírozását biztosítani tudják.

Arra voltunk kíváncsiak, hogy a liszt árának emeléséről mi a véleménye az ország legnagyobb megyéjében, Bács-Kiskunban működő pékségeknek, s a városban, tanyaközpontban, faluban élő embereknek.

● Az 5-ös főút mellett található a Kiskunfélegyházi Malom Kft., amely öt-hat évvel ezelőtt kezdett el működni, s jelenleg az üzemben 250-en készítenek kenyeret, pékárut. A kft. neve megtevesztő, mert abból az következtethető, hogy búzát őrölnek, aztán csomagolják, szállítják a lisztet. Először valóban ezzel foglalkoztak, s később kezdtek el sütni. A malmot bezárták mondván, hogy ezzel nem érdemes foglalkozni, mert nem éri meg. Azóta kenyeret, pékárut sütnék. Csikász János ügyvezető igazgatóval a liszt árának várható emeléséről és ennek következményeiről beszélgettünk.

– A malmok lépése után számítások szerint mennyivel emelik a kenyér árát?

– Ennél sokkal összetettebb kérdéssről van szó. Egyrészt a malmok most összefogtak, de ha közülük valamelyik megfontolja magát és kilép, minden bizonnyal felborul az egység, s elképzelhető, hogy semmi sem változik. Másrészt ha mégis emelik a liszt árát, akkor az egyik sütőipari cég után a másik is árat szeretne emelni, mert jelenleg is sokba kerül a gáz, a benzin, a munkaerő, s az alapanyagár emelését a bevételből egyik üzem sem tudná fedezni. Igen ám, de ha a konkurencia nem változtat az áron, akkor igazodni kell ehhez, mert a megrendelő azzal tart kapcsolatot, aki olcsóbban szállít. Vagyis a hazai piaci verseny véleményem szerint nem teszi lehetővé az áremelést. Harmadszor: a multik a sütőipar több mint harminc százalékát lefedik, s az itthoni pékségeknek, miközben kalkulálnak, erre is gondolniuk kell, hogy versenyben tudjanak maradni.

● Kiskunfélegyházán Hatvani László, a Pékárú Kft. ügyvezető igazgatója legalább tíz százalékos kenyéráremelést említett.

– A legalább alatt azt érti, hogy ez lenne a minimum, ami esetleg több is lehet?

– Ezt nem állítom, de több költségtényező miatt szükséges újra kalkulálni. Drágább lesz az alapanyag ára, s az energia, a benzin már most is lényegesen többbe kerül, ami jelentősen megnöveli a szállítási költségeket. Ennek következménye pedig az, hogy drágul a kenyér, a kifli, de árrendezéssel, átcsoportosítással a termékeink egy részének az árát igyekszünk változtatlanul hagyni, ami a kenyér- és kiflivásárlóknak nem vigasz, de talán akkor igen, ha történetesen aprósüteményt, sósrudat, pogácsát, miegyebet vesznek.

● A kiskunfélegyházi Kovács Pékség ügyvezető igazgatója, Kovács József úgy fogalmazott, hogy legkésőbb ősz elején szükség lesz drágítani a kenyeret.

– Miért?

– Az energia és a benzin árának emelkedése miatt véleményem szerint indokolt a 15 százalékos lisztáremelés. S ha többbe kerül, muszáj drágábban adnom a kenyeret, mert különben ráfizetek. De nem hamar kodjuk el, jól körül kell nézni. Ezalatt azt értem, hogy akitől eddig a lisztet vásároltuk, öt forintot akart emelni, de az ajánlatát nem fogadtam el. A partnerek között válogatni lehet.

Kiskőrösön a Petőfi szülőházzal szemben levő társasház bejárata előtt egy idősebb férfi cigarettázott. Szóba elegyedünk. Bemutatkozás után Raksa Sándortól először megkérdeztem, hogyan élnek az emberek Kiskőrösön.

– Sok a munkanélküli, ugyanis több nagy létszámot foglalkoztató cég megszűnt. Hat éve bezárta kapuját a konzervgyár, ahol kétszázan dolgoztak, első sorban nők. A vasipari kátész

is abbahagyta a termelést, elküldték a lakatosokat, hegesztőket, esztergályosokat, segédmunkásokat, szóval valamennyiüket. Állami támogatást nem kaptak, s így nem tudták fenntartani magukat. A gyümölcsstermesztéssel, főként szőlővel foglalkozó szakszövetkezet visszaadta a tulajdonosoknak a földjüket, aki teheti, gazdálkodik rajta, de sokan járulék ellenében az államnak adták, s aki kérte, vihette bérbe.

– Jelenleg mennyiért veszi a kenyér kilóját?

– Ha az áruházláncban veszünk, kilója mindössze nyolcvan forint, de másnap kékemény, ehetsen. A maszek pékek 160 forintért adják a remek minőségű többfajta, vagyis korpás, rozsos, barna, fehér kenyér kilóját. Nagyon jó íze van, s részének az árát igyekszünk változtatlanul hagyni, ami a kenyér- és kiflivásárlóknak nem vigasz, de talán akkor igen, ha történetesen aprósüteményt, sósrudat, pogácsát, miegyebet vesznek.

sem tesznek. A pékeknek energia-hozzájárulást, a malmoknak pedig állami támogatást kellene adni. Az állam az energiaár-emeléssel plusz bevételhez jut. Ebből adnak vissza azoknak a termelő egységeknek, amelyek energiával fűtenek. Sok mindenben változtatni kellene, például a kisnyugdíjasok, szegény emberek helyzetén. A miniszterelnök rendszeresen beszél a rádióban, de meg sem említi azokat, akik segítségre szorulnak.

● Kecskemét külső határában, vagyis a megveszék helytől tízvalahány kilométerre található a Méntelek nevű tanyaközpont. Ez az Alkotmány Tévesz területe volt, aztán a hetvenes évek elején egyesült a szomszédban levő szövetkezettel, s Kossuth Tévesz néven termeszettek a gazdák búzát, kukoricát, árpát. A tévesz 1991-ben eladták. Ménteleken jelenleg is többszázan élnek, főként azok az idős emberek, akik a 60-as évek elején a szövetkezettől ingyen portát kaptak, s családi házat építettek maguknak. Szépek, gondozottak az egymás mellett sorjázó épületek. Valamit rendezgetett a kertjében egy idős férfi, akire ráköszöntem, s bemutatkozás után megtudtam, hogy Hábcenczius István nyugdíjas két éve lakik a kétszobás családi házában.

– Honnan és miért költözött ide? – kérdeztem, miután helyi elnökkel a rendezett konyhában.

– A félegyházi határában gazdálkodtam, aztán 18 évig a ménteleki téveszben dolgoztam. Miután a szövetkezet megszűnt, a kecskeméti Agroker

Vállalat raktárosa lettem, s onnan mentem nyugdíjba. A feleségem meghalt, a fiam Vácon dolgozik, eladtam a Máriahegyen levő házat, s eljöttem a ménteleki tanyaközpontba, mert itt érzem magamat otthon. Egyedül vagyok, havi negyven ezer forint a nyugdíjam. Rezsire több mint a fele elmegy. Egy disznót hízlalok, karácsony előtt levágom, egy részét a mélyhűtőbe teszem, a többi megfűstölöm. Egy évig kitart, nem kell a tanyaközpont boltjában kolbászt, szalonnát, zsírt venni. Naponta elmegyek kenyérért. Jól megnézem, mert három helyről hozzák, s 120-150-160 forintért adják. Nem tudom, mennyibe kerül, ha majd emelik a liszt árát.

– A nagy kuszaságban az emberek többsége nem tud eligazodni. Én itt a tanyaközpontban sok mindent megtudok.

– Miket?

– Tavaly aratáskor el lehetett adni a búza mázsáját kétezer forintért.

(Folytatás a 7. oldalon)

ERŐS PÁRT SIKERES KONGRESSZUSA

Az alábbiakban az elhangzott felszólalások

Karacs Lajosné, A MUNKÁSPÁRT ALELNÖKE:

„A mi pártunk alapvető problémája, hogy tizenhat éve nem tudunk megszabadulni az MSZP árnyékától. Hagyjuk már abba azt a szöveget, hogy „ott ülnek a barátaink, ők is rendes baloldali elvtársak”. Ha ezek olyan rendes baloldali emberek lennének, itt lennének. De nincsenek itt.

Én nem voltam vezető a szocializmusban, munkás, mérnök voltam, egyszerű párttag. Nekem nincsenek barátaim az MSZP-ben. Az én barátaim itt vannak, a Munkáspártban.

Csak egy mérce lehet: mi használ a munkásnak? Aki ezt el tudja fogadni, annak itt a helye, aki nem, annak meg az MSZP-ben.

A kormány mostani száz lépés programja nem más, mint átgondolatlan propagandafogás.

Kit támogat például a Gyurcsány-féle családtámogatási rendszer? El kellene döntenünk, hogy mi a cél. Legyen több gyerek? Erre a száz lépés nem jó, mert az egygyermekes családokat támogatja. Vagy segítse a kisfizetésű szülőket abban, hogy ne roppanjának bele a gyereknevelésbe? A száz lépés erre sem jó, mert a magas kere-

setű emberek támogatja.

A minimálbérek támogatása jól hangzik, ha ez azt jelenti, hogy a gyereket egyedül nevelő takarítónőt segíti. A valóság az, hogy a takarítónővel takaródzva, azokat a gazdagokat támogatja, akik a saját vállalkozásukban minimálbérben vannak bejelentve.

A nagy vagyonok megadóztatása jó ötlet. Olyan jó, hogy ezt a Munkáspárt találta ki, és a Munkáspárt képviseli tizenhat éve következetesen. Gyurcsány úr azonban kiheréli a Munkáspárt programját, éppen a lényegét veszi ki, a nagytőke-ellenességet. Adót akar kivetni a vagyonra, de az egészet egészségügyi hozzájárulás címén

Karacs Lajosné

akarja beszélni. A jó ötletet ráadásul teljesen hiteltelenné is teszi azzal a zavaros elképzeléssel, hogy ugyanígy kelljen egészségügyi hozzájárulást fizetni az ingóságok eladása után.

Mi a teendőnk nekünk, a Munkáspártnak? Nem engedhetjük, hogy a szocialisták 2002 után újra rászédjék az embereket.

Javasolom: készítsünk egy közérthető anyagot a száz lépés politikáról és juttassuk el minden lehetséges helyre. Mondjuk el az embereknek: ne üljenek fel a demagógiának! Ne engedjék, hogy becsapják őket!

Javasolom: a kongresszus után térjünk vissza a vagyonadó ötletéhez. Ez a mi ötletünk. Fordítsuk e fegyvert az újgazdagok ellen. Indítsunk kampányt annak érdekében, hogy a milliárdos vagyonokat megadóztassák, mondjuk évenkénti négy százalékkal.”

Zegnál Sándor, BÁTA:

„Vendégként érkeztem és párttagként jöttem el a Munkáspárt 21. Kongresszusáról. Régóta érzem volt pártomban – az MSZP-ben – a baloldali értékek hiányát. Pártprogramokban ugyan megjelenik a szolidaritás, emberségesség és a szociális gondoskodás elmélete, a gyakorlat azonban azt mutatja, hogy a tőke diktál.

Második kormányzati ciklusát éli az MSZP. E két ciklusban a munka világában előrelépés nem történt. A magyar munkás-életkörülményei rosszak és kilátástalanok.

Tetézi a bajt, hogy a parlamentben a munkásság

Zegnál Sándor

képviselése hiányzik. Ezt a feladatot ma Magyarországon a Magyar Kommunista Munkáspárt tudja hitelesen szolgálni. Bízunk abban, hogy a 2006. évi parlamenti választásokon az MSZP-ben csatlódott baloldali szavazók a Munkáspártot választják.”

Farkas Ferenc, BUDAPEST, XI.:

„Kimondom kereken: a kommunistákhoz méltatlan viták, albaloldali kalandorpolitika közepette jutottunk el a 21. kongresszusunkhoz. A magyar kommunista mozgalom jövőbeli útját, létét kell meghatározni, tehát súlyos, felelősségteljes döntéseket kell hoznunk.

Azt kell ma eldöntenünk, hogy kell-e, szükség van-e a XXI. századi Magyarországon egy igazi, a kapitalizmus ellen törvényes eszközökkel küzdő kommunista párt-ra vagy feltartott kézzel letérdeljünk az MSZP kapitalizmust építő, erősítő politikája előtt, mert a Munkáspárt szükség van, amit a belső pártellenzék most szükség van egy szervezett, már tisztán és világosan kifejezett kommunista mond, az nem más, mint a

Farkas Ferenc

Munkáspárt politikájának, taktikájának és stratégiájának megváltoztatása és egy szatellitpárttá történő lealacsonyítása.

Töbörében: legyen-e a magyar kommunista mozgalom áruolívá? Mondjuk ki: soha! Értsünk tehát egyet abban, hogy a Munkáspárt szükség van, amit a belső pártellenzék most szükség van egy szervezett, már tisztán és világosan kifejezett kommunista mond, az nem más, mint a

Horváth Sándor, KARCAG:

„A választási programtervezet tartalmazza azokat a tényeket, amelyeket a választópolgároknak alternatívaként ajánlunk a polgári program mellett. Én jónak tartom, hogy a program két részből áll, mert a választópolgárokat ismerve, a 8-10 pontos rövid programot elolvassák, a hosszú szöveget már kevésbé.

Véleményem szerint a választási munkánknak csak egyik eleme a program, amely csak akkor hasznosulhat, ha lesznek alkalmas jelöltek, lesz jó kampány és a párttagság egységesen vesz részt a munkában.

A kongresszus határozatának tervezete azokat a fontos kérdéseket tartalmazza, amelyek a Munkáspárt számára a jövőt jelentik. 'Igen' szavazat-

tunkkal a Központi Bizottság mellé állunk és egyben a demokratikus centralizmust is erősítjük. Le kell zárni a múltat és minden erővel a jövő felé kell fordulni, mert csak így van esélyünk a választásokon való jobb és sikeres szereplésre.

Arra kérek mindenkit, hogy kommunista felelősséggel döntsünk, mert ez erőt adhat a párttagoknak, elismerést válthat ki a választópolgárokból.”

A kongresszushoz írásos felszólalást, illetve a Munkáspárt 2006. évi választási programjához szövegszerű javaslatot nyújtottak be:

Farkas Ferenc (Budapest, XI. ker.), Kiss Lászlóné (Pest megye), Hajdú József (Budapest, XIV. ker.), Bencz Richárd (Budapest, VII. ker.), Dr. Logvinov Veronika (Budapest, VII. ker.), Varga Sándor (Szabolcs-Szatmár-Bereg megye), Hotya Péter (Békés megye), Sándor György (Budapest, XII. ker.), Balogh Attila (Budapest, VI. ker.), Sipos Sándor (Szolnok m.), Benyovszky Gábor (Budapest, XI. ker.), dr. Vass József (Zala m.), Lahos Pál (Budapest, VIII. ker.), Szeif Molnár Árpád (Budapest, VIII. ker.), Tanczos Imre (Budapest, IX. ker.), Szabó László (Budapest, XIII. ker.), Veres Péter (Fejér m.).

Urbán Sándor, SALGÓTARJÁN:

„A Munkáspárt a születésétől eltelt idő óta sok megpróbáltatáson ment keresztül. Nagyon sok támadás érte, s mindezek mellett és mindezek ellenére óriási eredményeket ért el. Nem lettünk parlamenti párt, ez igaz. De nemcsak ezt lehet és kell eredményként értékelni.

Gondoljuk végig 1989-től, hogy az egyes kormányok milyen sok, számunkra, a munkás, a dolgozó számára kedvezőtlen intézkedést kívántak bevezetni, amit csak azért nem valósítottak meg, mert a magyar kommunista pártjuk, a Munkáspárt vezetésével határozottan felléptek ellene. Emlékezzünk vissza a Hősök terei, a Petőfi-szobornál, az Alkotmánybíróságnál, az aktuális minisztériumoknál szervezett tüntetésekre, az utcai felvonulásokra.

Nem mindig tudtuk megfelelő eredményt elérni a tőke uraival és az őket kiszolgáló hatalommal szemben. Tagja lett hazánk a NATO-nak a megfelelő előkészítés nélkül, tagja lettünk az EU-nak. A kiharcolt népszavazás sajnálatos eredményével nem tudtuk törvényi sz-

közökkel megállítani az egészségügyi intézmények eladását. De hogy lassítottuk, s így időt nyert a társadalom, az biztos.

Eredmények ezek? – Bizony azok. Eredmény az, amikor a közvéleményben megfogalmazódik, hogy igaza volt a Munkáspártnak a NATO-val, az unióval és minden más, zászlajára tűzött üggyel kapcsolatban. Eredmény, mert tudatosan egyre több emberben, hogy érdemes a Munkáspártot odafigyelni.

Ez a változás – a Munkáspárt megítélését illetően – napjainkban különösen nagy jelentőséggel bír. A magyar társadalom gazdaságilag, politikailag most ért el arra a mélypontra, amikor

Urbán Sándor

a sok politikai, gazdasági, korrupciós ügyet látva, már megcsömörlött az MSZP-től. Már nem hiszik volt szimpatizánsaik, hogy ez egy baloldali párt.

(Mi ma vagyunk olyan helyzetben, mint volt 2002-ben a szlovák kommunista párt.) Világosan kell látnunk, csak rajtunk

műlik, hogy számunkra milyen lesz a 2006-os választás eredménye.

Nagy most a tét. Ez a mai kongresszus dönthet úgy is, hogy nehéz helyzetbe hozza a Munkáspártot. De hozhat olyan döntést, mely megerősíti sorainkat. Képesek vagyunk erősödni, hisz elismert a Munkáspárt. Bizonyítékul szolgáljon, hogy a belső támadások ellenére mi 2004 végén és 2005-ben több mint harminc új párttagot vettünk fel. Ezek többsége középkorú és fiatal. Több meggyére is igaz ez.”

Sipos Sándor, TÜRKEVE:

„Amikor másfél évtizeddel ezelőtt újra a vörös zászló alá álltunk, tudtuk, hogy nem leszünk a tőkés rendszer kegyeltjei, mert igazságérzetünk szembeállt azzal a társadalmi formációval, mely lábbal tiporja a munka szerinti elosztási elvet.

De vállaltuk a harcot. Mi tizenöt éve mondjuk, hogy a szocializmus a szociális védőháló-jával sokkal emberibb, humánusabb társadalom volt a mainál.

Ha mindez csupán nosztalgia lenne, a polgári pártok tovább hallgathatnák róla. De nincsenek illúzióink a piacgazdaságról sem, ha azt vesszük, hogy a szocializmusban a nemzeti jövedelem negyven százaléka a háztáji gazdaságból származott, és jól éltek az emberek, mert mindenkinek volt piaca. Tehát a szocializmus a legpiacibb gazdaság volt! De nincsenek illúzióink az adó-

rendszerről sem. Ha lerántjuk róla a leplet, láthatjuk, hogy az adó nem más, mint egy olyan eszköz, amely arról szól, hogy a hatalmi elit kitől vegyen és kinek adjon.

Velünk együtt milliók megtapasztalhatták a kapitalizmus túlkapásait: a szociális védőháló szétrombolását, a munkanélküliséget, a jövőképet elvesztését.

Többedmagammal örömmel üdvözölöm a Munkáspárt 21. Kongresszusának dokumentumait, melyek hűen kifejezik a Munkáspárt viszonyát a fennálló rendszerhez, kijelölik a haladás irányát, kifejezik a

Jakus László, GYŐR:

„El kell mondjam, kedves elvtársaim, hogy először én is a névváltoztatást ellenzők táborába tartoztam, mivel nem értettem, hogy felelős politikusok egyáltalán hogyan vehetik fel ezt az ötletet egy évvel a választások előtt. Aztán megpróbáltam másfelől közelíteni, s nem a névváltoztatás tényét vizsgáltam, hanem magát a nevet: Magyar Kommunista Munkáspárt.

Ekkor rájöttünk a győri fiatalokkal, hogy ez nem politikai baklövés, hanem bátor történelmi cselekedet. Volt már nekünk egy Magyar Szocialista Munkáspártunk, amely negyven éven keresztül próbálta a szocializmust felépíteni, hogy majd utána nekiláthasson a kommunizmus felépítésének. Véleményünk szerint a mai napon a magyar kommunista névváltoztatással azt nyilvánítják ki, hogy a párt nem az MSZMP tevékenységét kívánja folytatni, s nem is az MSZMP szellemi örököse, hanem visszanyúl a kommunista mozgalom gyökeréhez,

Jakus

Székely Péter, BUDAPEST, XI.:

„Nekünk fiataloknak a legnagyobb tisztelettel kell tekintenünk mindazokra, akik megvédték a kommunizmus eszméjét hazánkban, nem hagyták kialudni a lángot, nem hagyták megszüntetni a kommunista pártot Magyarországon. Nekünk fiataloknak, a tizen- és huszoneveseknek ezt kell továbbvinnünk, ezekért az eszmékért kell tovább harcolnunk.

Ez természetesen csakis akkor lehetséges, ha van párt, van kommunista párt. A Baloldali Front a tavalyi kongresszusunkon, a megalkulásunk ötödik évfordulóján döntött arról, hogy megváltoztatja a nevét: Munkás Ifjúsági Szövetségről Kommunista Ifjúsági Szövetségre.

Csank Péter, SALGÓTARJÁN:

„Bizonyára látszik rajtam megillettődtöttségem, mely pártunkkal szembeni alázatomból, tisztelemből ered, hogy számomra egész életemre szóló élmény az, hogy most ezen a kongresszuson részt vehetek, s szólhatok.

A fiatalok korosztályához tartozom, munkás vagyok és családos. A rendszerváltás idejének hátrései – többségében – nem is gondoltunk arra, hogy mi vár ránk. Még elevenen élt bennünk gyermekkorunk és ifjúságunk boldog, gondtalan, reményekkel teli élete.

Az évek múlása, az egyszer már letűnt, de áruolíváink által újra életre keltett kapitalizmus kegyetlensége világosan látatja velünk, hogy mi is történt. Nap mint nap szembesülünk kiszolgáltatottságunkkal, a mindennapokért küzdés kényszerével, a holnap bizonytalanságával.

Az ember keresi a stabil pontokat, a fogódzókat, melyek egyfajta biz-

részleteket olvashatnak az írásban benyújtott közlésekből

YŐR:

s onnan kívánja kisarjasztani az általam 3. évezred kommunizmusának nevezett kommunizmust. Azt a kommunizmust, amely a modern kérdésekre is megfelelő, modern marxista válaszokat tud adni. És mi, fiatalok erre vártunk. Mi nem vagyunk hajlandók megreformálni a kapitalizmust, s nem vagyunk hajlandók megreformálni a '89 előtti szocializmust sem. Mi modern kommunizmust akarunk.

A győri fiatalok nevében a következő javaslatot teszem. A kongresszus hatalmazza fel a bizza meg a Központi Bizottságot november 1-jei határidővel egy Magyar Kommunista Kialtvány kidolgozásával, amely a magyar néppel tudatja a kommunisták rövid és hosszú távú programját. Utána ezt a kialtványt egy vagy több országos napilapban tegyék közzé! Amennyiben a kongresszus a névváltoztatást és

ezt a javaslatot elfogadja, én személy szerint ötezer forinttal járulok hozzá a kialtvány megjelentetésének költségeihez."

ALOLDALI FRONT:

Előtte mi is sokat gondolkodtunk: kell-e ez, jó-e ez. Arra jutottunk, amit a mi kongresszusunk majdnem egyhangúlag elfogadott,

hogy ez nem csak helyes, hanem szükséges is. Igenis nyíltan fel kell vállalnunk a kommunista nevet, meg kell mutatnunk, hogy nem pusztán egy baloldali szervezet vagyunk, hanem kommunista. Ezért nem csak helyes, hanem szükséges is, hogy ezt tegye a Munkáspárt. Tizenhat évvel a rendszerváltozás, a kapitalizmus restaurációja

után nem csak a transzparenseinken, hanem a nevünkben is meg kell mutatnunk, hogy igen: a kommunisták mi vagyunk."

GÓTARJÁN:

tónusát jelenthetnek, keresi annak lehetőségét, mely olyan közösséghez tartozást jelent, ahol sokan együtt küzdhetünk a szebb, biztosabb holnapért.

Így jutottam el én és feleségem is ahhoz a párthoz, mely megígás nélkül mindig a dolgozóért, a munkásérdekéért küzd, s lettünk így 2003. április 4-én a Munkáspárt tagjai.

Egyértelművé vált számunkra, s rajtunk kívül még sokak számára, hogy minden más párt, legyen az a Fidesz vagy az MSZP, tőkés érdekeket szolgál. Számunkra a nagy életértől csak annyit juttatnak, mely céljaik eléréséhez, a felhalmozott gazdagságuk további növeléséhez éppen elég.

Nem kérünk belőlük, s hogy más legyen, csak rajtunk múlik. Rajtunk, a ma életért, a holnap biztonságáért harcolni akaró kommunistákon. S ha valamikor fontos volt a párt egysége, most még nagyobb jelentőségű."

Vajnai és társa kontra Munkáspárt

Olvasóink már értesültek róla, hogy a Munkáspárt egykori két vezetője, Vajnai Attila és Fratanolo János ez év márciusában pert indítottak a Munkáspárt ellen. Azért perelik a Munkáspártot, mert szerintük jogtalanul zárták őket ki a pártból. A keresetükben még egy panasz szerepel: szerintük a Munkáspárt Központi Bizottsága szabálytalanul hívta össze a párt 21. Kommunista Kongresszusát.

A Fővárosi Bíróság június 8-án, első fokon ítéletet hozott. Vajnainak és társának adott igazat a Munkáspárttal szemben. Vajnai és társa öröme azonban még korai. A Munkáspárt az ítélet kézhezvételét követően fellebbez a Budapesti Táblabírósághoz. Az ügy tehát folytatódik.

– Munkatársunktól

Bírósági pillanatkép

Június 8., délután, Markó utca, Fővárosi Bíróság. Ha vezeték a tárgyalóterem történetét, most beírhatják: ilyen még nem volt! Nem világszenzáció, de kis hazánkban már ez is valami. Magukat munkáspártinak valló személyek indítottak pert valóságos munkáspártiak ellen. Ahogy Hofi mondaná: „marxisták a marxisták ellen”. Innen tovább az ügy már nem is érdekes. Az urak azt kérik, hogy a bíróság állítsa vissza mindkettőjük párttagságát, helyezze őket vissza vezetői tisztségükbe. Nem üg! Ennél sokkal trendisebb volt a kiscsárdák ügye, de már arra sem emlékszik a kutya sem. Utósebb a másik kérésük, miszerint mondja ki a bíróság, hogy a 21. Kommunista Kongresszust szabálytalanul hívták össze, de ez is inkább csak a kommunista szó miatt.

Az egykori alelnököt, Vajnai Attilát már ismerik a bíróságon. Nem is olyan régen, a csillagper idején a tőkés bíróságon a párt, a mozgalom igazságát védte. Sokan gondolták: belőle még lehet valaki a politikában. A rút kiskacsából azonban nem mindig lesz hatyú. Van, amikor a rút kiskacsa rút kiskacsa marad.

A másik felperesnek, Fratanolo úrnak direkt jól jött ez a per. A Munkáspárt határain túl aligha tudja bárki is, hogy ki az a Fratanolo János. A per persze nem igen fogja az ismertségét növelni, mivel az egész ügy nem miatta, sőt még csak nem is felperes társa miatt érdekes. Az egész ügy azért érdekes, hogy milyen hatással lesz a Munkáspártra.

A felperesek szépen kivonultak a tárgyalásra, nem akartak kimaradni az élvezetből. Majdnem olyan szépen együtt voltak, mint a csepeli munkásotthonban, ahol egy hete kikiáltották magukat a „21. Kongresszus Előkészítő Bizottságává”. Túl sokan nem voltak, mert bizonyára még saját klubtagjaiknak sem tudtak valamit megmagyarázni. Nevezetesen: ha Vajnai úr és társa az igazság bajnoka, és mint ilyen a bírósághoz rohannak, akkor ugyanez a Vajnai úr és társa milyen törvény szerint hoz létre előkészítő bizottságot, amire az égedta világon semmi joga.

Vajnai felperes urat nem engedték el egyedül. Ezúttal is elkísérte mamája. Ez kedves színfoltja a tárgyalásnak, bár inkább megmosolyogtatja az embereket, ha negyvenen túli fiát a mama is kíséreti. Vajnai úr egyébként aktív munkáspárti korában délután négy óra előtt soha nem ért rá. Érthető, hiszen akkor „csak” a Munkáspárttól volt szó, most meg saját kis ügyéről. Baranyából itt volt még

Pöttendi János, aki szigetvári vendéglőjét hagyta ott egy jó kis bírósági műsor kedvéért. Ő ma is a Munkáspárt Központi Bizottságának tagja. Ez a körülmény nem zavarja őt abban, hogy minden létező ellenzéki fórumon ott legyen, ahol köpködnek a Munkáspártra.

Feltűnt az ellenzéki „lelátók” ismerős arca, Szilágyi Jánosné XII. kerületi párttag is. Múlt szombaton még ott volt a csepeli munkásotthonban összejött ellenzéki gyűlésen. Látszik, hogy van ideje, és kifejezetten jól érzi magát az ilyen helyeken. Nehéz volt eldönteni, hogy mit keres ott Sándor György, a XII. kerület vezető személyisége. Az utóbbi időkben úgy tűnt, mintha nem támogatná az ellenzék. A csepeli kongresszust sem hagyta ott, hanem a többséggel maradt. Lehet, hogy most rossz címet kapott valakitől?

Együtt olyanok, mint egy család. Mindenki mindenkit ismer, mindenki mindenkivel nagyon egyetért. Együtt nagyon utálják a Munkáspártot, különösen annak vezetőit. Nem izgulnak. Tudják, hogy a hatalom most velük van. Sokatmondóan egymásra kuncognak, amikor a bíróságot látják. Úgy érzik, nyeregben vannak.

Pedig éppen most kezdenek veszíteni. Ettől a pertől ugyanis még annak is hányingere támad, aki tegnap még támogatta őket. Akiket eddig sikerült orruknál fogva vezetőiük, most rádöbbennek: ezt mi nem akartuk! Nem vettük észre, hogy bírósági fegyvertényüket még az MSZP-közeli média sem reklámozta. Lehet, hogy szocialista barátait most nem az árulók sorsa foglalkoztatja, hanem saját – egyre inkább körvonalazódó – bukásuk?

– Tudósítónktól

Jegesy & Jegesy, Lamperth és még ki?

Amióta a Kulcsár-ügy kipattant, idegeskedve veszem elő az új-sajtót, aggódva figyelem a híreket. A Munkáspárt ugyanis folyamatosan veszélynek van kitéve, anélkül, hogy mi ezt pontosan tudnánk és éreznénk. Az ügyből gerjesztett botrány kiigyalóinak célja, hogy a velük politikailag szembenálló személyeket, pártokat lejárássák, erkölcsileg tönkretégyék. Lamperth Mónika belügyminiszter széke meglehetősen inog, mióta országvilág megtudta: férje, Jegesy András ügyvéd közelről ismerte Kulcsárt. E tény ugyan jogilag nem értékelhető, de a kapcsolat vitathatatlan.

Van azonban e körhöz kapcsolódóan még egy, bennünket közelről érintő momentum, miszerint Jegesy András testvére, dr. Jegesy Andrea, nevezetesen belügyminiszterünk sógornője, aki történetesen a Munkáspárt Etikai Bizottságának elnöke, a pártvezetés egyik fontos tisztségviselője.

Lehet-e kétsége bárkinek afelől, ismerte a Munkáspárt elleni egyre szaporodó sajtó- és egyéb politikai támadásokat, hogy a hatalom nem a mi pártunkon áll? Ha ez igaz, csak idő és számukra megfelelő politikai helyzet kérdése, mikor állnak elő ezzel a „leleplezéssel” és mikor támadják meg a Munkáspártot olyan irányból, ahonnan azt nem is várnánk.

A fenti családi kapcsolaton kívül engem más is zavar, és talán azon elvtársaim körében is jelezhet más összefüggéseket, akikkel egykor a Belügyminisztérium állományában együtt védtük a néphatalmat. Állíthatom, mi megtanultuk a szakmát, melynek szabályai semmit sem változtak, csak a szereplők cserélődtek ki. Hittel és szakmai hozzáértéssel tettük a dolgunkat a munkás-paraszt hatalommal szemben fellépő személyek és csoportok kártékony tevékenységének leleplezésére, megakadályozására, visszaszorítására.

Ki ne tudná, ma ellenfeleink számára a tőkés társadalommal szemben álló erőként mi vagyunk a célpont. Szakmai alapvetés, hogy a hatalommal ellentétes politikai elveket valló pártba – amennyiben az jogszabály útján nem felosztható, megsemmisíthető – a jól bevált módszerrel be kell épülni, és megtalálva annak gyenge pontjait, belülről kell azt szétzilálni, felbomlasztani. Gyenge pontokat ugyan hol nem lehet találni? Az italozó embernek könnyen eljár a szája, megszerelhető és felhasználható, aki kábítószeres, másnak családi, anyagi vagy egzisztenciális problémái vannak, és hol nincs bármely okból sértett ember? Nem biztos, hogy egy-egy egyedi eset a szervezet számára hátrányt okoz, de meglétükkel az adott szervezetben, pártban biztonsági kockázatot jelentenek. Abból nem származik baj, ha ezt megelőzzük, vagy ha az eset tudomásunkra jutott, megszüntetjük.

Kockázati tényező az is, ha az ellenfél valamely képviselője az adott intézmény, szervezet vagy párt vezető munkatársai-val kerül kapcsolatba. Ez azért jelenthet veszélyt, mert létrejön egy olyan legális, természetes formáció, melyen keresztül az ellenfél befolyást gyakorolhat kapcsolatukra. Megkísérelheti a párt belső életére vonatkozó bizalmas információk megszerzését, az érintett vezető vagy döntéshozó szerv tagjainak befolyásolásával a politikai döntések irányának, tartalmának megváltoztatását. Pletykákkal,

valótlan állításokkal, híresztelésekkel a vezetés tagjai között, valamint a tagság és a vezetés közötti zavar, bizalmatlanság kialakítását. Ezen kockázati tényező természetesen a vezetés szintjén jelentkezik, mivel az egyszerű párttag ilyen szempontból nem jelenthet értéket. Hangsúlyozom, mindezek elméleti lehetőségek ugyan, de szakmai múltam joggal veti fel e gondolatokat.

Ha mindezek pártunkra is vonatkoztathatók, felvetődik a kérdés, rendelkezik-e a Munkáspárt olyan információkkal, amiért érdemes a hatalomnak az előbb vázolt eszközökkel élnie? Határozottan igen a válasz! Néhány példa: fontos-e, hogy mely kérdésekben célszerű népszavazás kezdeményezése? Képes-e a Munkáspárt összegyűjteni a népszavazási aláírássokat? Milyen a hangulat a pártban? A vezetés és tagság viszonya? Vezetésen belüli taktikai-stratégiai véleménykü-

Jegesy Andrea

Lamperth Mónika

Kulcsár Attila és Jegesy András

lönbségek, személyes ellentétek? Szervezeti és szervezési problémák? Van-e párbeszéd és milyen szinten, és milyen tartalommal a kormánykoalíció, esetleg az ellenzék képviselői között? Miről tárgyalnak a Munkáspárt vezetői külföldön? Sorolhatom. Mindezek joggal kelhetnek érdeklődést ellenfeleinkben. De ne menjünk messzire. Tavaly pártunk eredményes népszavazási kezdeményezésével keresztülhúzta a hatalom privatizációs elképzeléseit és megakadályozta a kórházak eladását. Ha semmi mást nem tettünk volna, már ez is elég lenne ahhoz, hogy ellenfeleink mindent megtegyenek pártunk felbomlasztására, szétverésére.

Soraimat gondolatébresztőnek és figyelemfelkeltésnek szántam. Több mint két évtizedes szakmai tapasztalatom, valamint pártunkban az utóbbi időben végletekig kiéleződő belső viták okán vetettem papírra gondolataimat. Még az átlag ember számára is könnyen felfedezhető az összefüggés Jegesy Andrea rokoni kapcsolataival valamint aközött, hogy személye a pártot megosztó

belső ellenzék egyik vezéralakja. Biztos vagyok abban, hogy a pártvezetés kellő határozottsággal lépjen fel ezen kockázati tényező megszüntetésére, a pártegység megeremtésére, hisz pártunk jövője, léte vagy megszűnése a tét.

Domján Lajos
volt BM-dolgozó

Hirdessen
A Szabadság
hetilapban!

Többszöri megjelentetésnél
kedvezményt adunk.

Várjuk megrendeléseiket!

Részletes információ:

Huszár Zsófia

Telefon: (06-1) 313-5420

Nem a vita ellen szólok...

Bár nem vagyok a Munkáspárt tagja (egyik párt sem), mégis mint baloldali értelmű ember közel érzem magamhoz a Munkáspártot, A Szabadságot pedig első megjelenése óta olvasom, illetve évek óta előfizetője vagyok.

Sajnálom, hogy a pártban is felütötte a fejét a széthúzás, az áldatlan vita. Nem a vita ellen szólok, hiszen a vita önmaga előrevívó, jó dolog. De hogy így elmérgesedett, az már nem jó, gyengíti a pártot – a baloldal-ellenes pártok, szervezetek és politikusok nagy öröme. Jól tudom, hogy látszólag nincs jogom beleszólni, de mint baloldalinak az egyetlen baloldali párt ügyeihez való hozzászóláshoz – úgy vélem – jogom van.

Nem akarok okosnak látszani, így csak két dologra szeretném felhívni a figyelmet. Már megírtam a pártvezetésnek korábban, hogy valóban sok Thürmer Gyula pártelnök szereplése (jóformán mindenhol ő jelenik meg vagy nyilatkozik), úgy gondolom, hogy van a pártban több ember is, aki jól tudná képviselni a pártot, nyilatkozni is tudna úgy, hogy ne sértse a párt érdekeit. Így azonban mindig „Thürmer pártjaként” fogják aposztrofálni a Munkáspártot. Mellesleg Thürmer Gyula ázsója is növekedne, ha csak fontosabb eseményeken jelenne meg vagy nyilatkozna.

Ami viszont mélységesen elszomorít, az Vajnai Attila politikai szűklátókörűsége, de ír-

hatnám azt is, hogy vaksága. Olvasom a Népszabadságban (mellesleg A Szabadságban is megjelent), hogy Vajnai Attila szorgalmazza az MSZP-vel történő együttműködést. Hol volt Vajnai úr, mikor a Munkáspárt vezetői is megpróbálkoztak ezzel és az eredmény az MSZP látványos és arrogáns visszautasítása volt? Vélhetőleg azért, mert a párt vezetői nem voltak hajlandók behódolni, földadni nézeteiket.

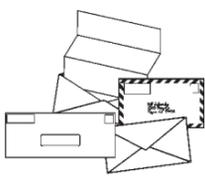
Vajnai urat vajon fogadja az MSZP vezetősége? És ha igen, akkor milyen árat kellene a Munkáspártnak fizetnie ezért?

Arról már nem is érdemes beszélni, hogy én a kezdeti közeledési kísérleteket sem tartottam jónak, mivel az MSZP jobboldali párt! Az a párt, amely jobboldali eszközökkel jobboldali célokért dolgozik, az mitől lenne baloldali? Az MSZP-nek – mint ahogy láttuk az elmúlt tizenöt év alatt – nincs szüksége a Munkáspártra, csak a tagjaira, mert a Munkáspárt léte megkérdőjelezi baloldaliságukat. Ezért volt szükséges a Munkáspárt teljes ellehetlenítésére.

Ha pedig az MSZP jobboldali párt – márpedig az –, mit keres egy munkáspárti vezető tárgyalófelként az MSZP-nél?

Utoljára engedjenek meg egy megjegyzést: a párt névváltoztatásával messzenemléget egyetértek, egyértelművé teszi a Munkáspárt megítélését, politikáját és céljait.

Salga István, Budapest

Önök írják!

Továbbra is várjuk leveleiket, hozzászólásaikat. A túl hosszú írások esetében a rövidítés jogát szerkesztőségünk fenntartja.

A rovat természetéből adódóan egyéni véleményeknek is helyet adunk, vagyis a szerkesztőség nem minden esetben ért egyet teljes egészében a leközöltekkel. Kéziratokat és fényképeket nem örvünk meg és nem küldünk vissza.

Feketemunka – sötét kilátások

Napjainkban kormányzati és munkaügyi fórumok egyre nagyobb figyelmet fordítanak a feketemunka elleni küzdelemre: a jövőben például a tervek szerint különféle szankciókkal kívánják sújtani a kenyérgépeket illegálisan alkalmazó munkaadókat. A munka világát ilyen módon érintő lépések ugyan még csak a kivitelezésnél tartanak, azt azonban már előre lehet látni, hogy nem igazán lesznek képesek javítani a szegénysorsúak helyzetén. Egyrészt számos vállalkozó abban érdekelt, hogy minimális kiadás mellett maximális bevételhez jusson, így ha módja van rá, dolgozói után társadalombiztosítási és egyéb járulékat

nem fizet, esetleg kibújik a munkaügyi ellenőrzés alól. Olyan is előfordult – például a multiknál –, hogy a munkásokat szerződésben vállalt munkaidőn túl vagy törvénybe ütköző módon foglalkoztatott az érintett cég, szintén a mind nagyobb nyereség jegyében.

Sok esetben teszik ezt a szoban forgó vállalatok, mondhatjuk úgy is, hogy halálos nyugalommal, hiszen nekik a kisebb-nagyobb munkaügyi bírságok szinte meg se kottyannak, így a szankciók mellett és ellenére is zavartalanul zsákmányolhatják ki a beosztottaikat. Másfelől főként az állástalanságtól sújtott régiókban sokan kénytelenek akár a legkiszolgáltatottabb

létformát is felvállalni pusztán létfenntartásból vagy a család ellátására. A legszomorúbb azonban, hogy a fekete foglalkoztatás csupán a jéghegy csúcsa: a mintegy hárommillió hazai bejelentett munkavállaló több mint nyolcvan százaléka semmilyen érdekvédelmi szervezet hatálya alatt nem áll – vagy azért, mert kis létszámú munkahelyen vagy mert olyan csegnél robotolnak, ahol tilos érdekképviseleti tevékenységet folytatni – így számukra is elsősorban a pusztán megélhetés a legfontosabb, hasonlóan illegálisan vagy nem teljesen szabályos módon foglalkoztatott társaikhoz.

B. D. A., Budapest

Önkényes döntés Táton!

2005. május 31-én Tát lakossága megdöbbenéssel olvasta a levélsekereybe betett értesítést.

Az értesítésben az állt: „Tát önkormányzatának képviselő-testülete úgy döntött, hogy megváltoztatja az utcaneveket.”

Az értesítésben még az is benne volt, a lakóknak „csak” az okmányait kell odaadni, a többit intézi a hivatal. Az ügyhöz hozzátartozik, hogy 1999-ben, lakossági fórumon elutasították az emberek az utcanevek megváltoztatását. A többség kérésére, másodmagammal elmentem Tát jegyzőnövéhez, mivel tudomásunkra jutott, hogy a hivatal a lakossági megkérdésére nélkül elküldte az okmányirodához az általuk kiválasztott új utcaneveket.

A jegyző nagy hangon ismertetni akarta, hogy neki ehhez minden joga megvan, amit mi szintén nagy hangon kétségbevitünk. Kértük, hívjon össze ismét lakossági meghallgatást, de mint közölte: részük-ről ez befejezett dolog, mehetünk, ahova akarunk.

A Szabadság újságon keresztül szeretném nyilvánosságra hozni a következőket: Paár Mihályt, Keil Józsefet, akikről korábban utcák lettek elnevezve, 1945. január 6-án a Duna jegén lőtték agyon a nyilasok. Ők táti születésűek voltak. A többi mártírt különböző koncentrációs táborokban végezték ki a németek. Éleltük története megtalálható a Magyar életrajzi lexikonban.

A lakosság többsége úgy határozott, finoman elküldjük az ügyben járkáló hálózatot, mert a levélben azt is közölték: rövidesen két személy fog mindenképpen felkeresni, mindenki készítse elő személyi igazolványát és egyéb személyi iratait.

Tát lakosságának a nyugalmát – én úgy érzem – nincs joga önkényes döntéssel a képviselő-testületnek megzavarni.

Illene nekik elolvasni Marx sorait, melyek így szólnak: „Mártírjait a munkásosztály nagy szívvel zárta. Hőhírjait a történelem már oda kötözte az örök pellengérhez, amelyről papjaik minden imája sem oldhatja le őket!”

Balla Jánosné
Tát

A mókuserék nem áll meg

Annál nagyobb disznóságot ez idáig elképzelni sem tudtam mint az, hogy az egészségügyi ellátás politikai csatározások színhelyévé váljon. Lehet, hogy mostanáig szerencsés (?) voltam, mert szervezetem „jó-voltából” ilyesforma gondok elkerültek, de most aztán – az elmúlt négy hónapban – vastagon belekerültem abba a képzeletbeli mókuserékbe, mely úgy dobja ki a problémákat, hogy egyre jobban beleborzadok. Félreértés ne essék, nem a saját betegségem okán borzadok, és fogalmazok kétségbeesetten, hanem azon beteg-

társaim érdekében, akik magatehetetlenül kerültek ágyaikba és ellátásuk olyan színvonalon zajlik, mintha a szaharai homokivatagban feküdnének. Holott ők azok, akik hosszú-hosszú évtizedeken át „önként és dalolva” fizették azt a betegbiztosítási járulékat, melytől azt remélték – vagy gondolták –, ha betegek lesznek, méltó ellátásban részesülnek. Gondolták, de a világ oly módon változott, hogy mostani irányítói sok mindennel törődnek, csak elődeik természetes igényeivel nem. Na persze, miért is tennék?

Ez nem az ő bulijuk volt, s akinek ez nem tetszik, ugorjon le a panel tizedik emeletéről – elszállításáról az állam gondoskodik ingyen és bérmentve –, reklamálni ő ügyem fog.

Hogy lelkiismeret is létezik a világon, úgy tűnik az egészségügyet mostanság irányító urak és hölgyek – politikusok – még véletlenül sem hallottak.

Sebaj (?), a mókuserék nem áll meg, s lapátjai őket is elrephethi oda, ahová valók... De mi és kik jönnek utánuk? Ez ám a nagy talány...

Csernátóni Ádám

Pontosítás, kiegészítés

A Szabadság 2005. június 10-ei számában olvasható közleményben tévesen jelent meg a kongresszusra jelentkezett, illetve ott megjelent regisztráltak neve. Kérjük a következő számban helyesbíteni.

A Miskolc 2. sz. alapszervezettől megjelent és regisztráltatta magát *Németh Józsefné* és *Berényi András*. Az 1. sz. alapszervezettől *Tóth Barnabásné*, a 4-es alapszervezettől *Lánczi János*, az ongai alapszervezettől *Balla Gyula* elvtársak is.

Ezek az elvtársak Berényi András kivételével egyetértettek a kongresszus határozataival, azokat megszavazták.

Regisztráltatta magát Borsod megyéből *dr. Kövér László*

és *Molnár Miklós* KB-tagok, akik mint ellenzékiek kivonultak a kongresszusról, és egy gyűlésen vettek részt, melyet Vajnai és szakadár társai szerveztek.

Gáti Sándor is részt vett a kongresszuson, ő ugyan nem vonult ki, de már hosszú hónapok óta ellenséges, bomlasztó tevékenységet fejtett ki, dr. Kövér László, Molnár Miklós és *Mrva Ferenc* volt miskolci elnökkel együtt. Ellenzéki hangulatot keltve a kongresszust gyűlésnek nevezték, a KB határozatai ellen agitáltak a tagság között. Gáti a frakciós szakadár értekezleten is részt vett Szolnokon, s miután megkérdztük, kinek a megbízásából, arról

összevont alapszervi értekezleten pár szóval tájékoztatást adott. Azok tevékenységével egyetértését nyilvánította, a Munkáspárt elnöksége és a KB többségi határozatai ellen Vajnai és áruló társai mellett folyamatosan agitált a borsodi kommunisták között.

Ezek a személyek akadályozzák a 2006-os választási felkészüléseket is, ezért javasoljuk: a KB vagy az elnökség foglaljon állást e bomlasztó személyek, vezetők, KB-tagok ügyében és zárják ki őket pártunk soraiból. Ne engedjük tovább bomlasztó tevékenységüket folytatni.

Németh Józsefné
Miskolc 2. sz. alapszervezet

GANDHI ÜZENI

Ha egy szám után két meghatározás található, az első a vízszintes.

MEGHATÁROZÁSOK: 1. Az üzenet első része. – Somhéj! 2. Cukorbevontú rizspehely. 3. Riadó. 4. Kecesség, kellem. 5. Dvorák személyneve. 6. A kén és az oxigén vegyjele. 7. Az egykori népi Jemen fővárosának lakója. 8. ... Nagy Mária; színésznő, színpedagógus. 9. Háza egy egész város Békés megyében! 10. Saint, rövid. 11. A Mecsek legmagasabb csúcsa. 12. Az Ót-tó egyike. 13. Füst ...; Nyugatos költő, író (1888–1967). 14. Üreges kőzet. 15. Plánum. 16. Vallástörténet volt (Ferenc). 17. Kelta eredetű nép tagjai. 18. ... Ramasotti; olasz táncdalénekes. 19. Vallási szempontból tökéletesnek tekintett. 20. ... Er; a kínai himnusz zeneszerzője (1911–35). 21. Ásvány szimmetriatengelye. – Akinek nincs utódja. 22. Algériai kikötőváros. 23. Formálódás. 24. Csongrád megye székhelye. 25. Becézett Erik. 26. Etióp császárok neve. 27. Mohamedán fejedelmi cím. 28. Világ bajnok birkózó, edző (Tibor). 29. Iz-

mainkban rejlik. 30. Edward, becézve. 31. Spanyol–portugál határfolyó. 32. ... Waltari; a Szinuhe című regény szerzője. 33. ... jure; teljes joggal. 34. Sziget az Ír-tengerben. 35. Kambodzsa és Svédország gépkocsijele. – Időpontot későbbre tesz. 36. Nagy gyakorlat, jártasság. 37. A kokas párja. 38. Bankbetét hozama. 39. ... mars; lódujl. 40. ... –Tin-Tin. – Fogával öröl. 41. Néhai izraeli miniszterelnök (Golda). 42. Ázsiai vadzsamar. – Történelmi időszak. 43. Zalka ...; internacionalista harcos, író a spanyol polgárháború Lukács tábormoka (1896–1937). – ... Fatra; a Kis-Fáttra, szlovákul. 44. Pest megyei község. 45. Szín, a latinban és az amerikai angolban. – Francia utópista szocialista, Az Utazás Ikáriába című mű szerzője (Etienne, 1788–1856). 46. Bifláz. – Szovjet–orosz államférfi (Vjacseszlav Mihajlovics, 1890–1986). 47. Rényi Tamás filmje. 48. Brazil szövetségi állam. – Dalmáciai sziget. 49. Hibázat. 50. Horvát pénznem. 51. Lyukszélek! 52. Somogyi városka. – Tágas helyiség. 53. Alkalmazkodás, idomulás, hasonulás. 54. ... malaszt; Urbán Ernő regénye. 55. Bikafegyver. 56. Papírsarkányt röptet. 57. Home ...; a

brit birodalomban kivívott önkormányzat. 58. Az új isten című vers költője (Árpád, 1886–1928). 59. Előtag: orr. 60. Orosz tehergépkocsi-márka. 61. Görögkeleti táblakép. 62. Ősi skandináv kürtfésleség. 63. Bika, spanyolul (TORO). 64. Norma ...; Martin Ritt filmje. 65. Roham, támadás. 66. Három, idegen nyelvekben. 67. Parmenidész városa. 68. Rangjelző előtag. 69. Francia filmszínész, rendező (Jacques, 1908–82). 70. Igeképző. 71. Neheztel. 72. Kínai hosszmeték. 73. Az üzenet második, befejező része.

H. I.

Rejtvényünket ezúttal pusztán szórakoztató időtöltésnek szánjuk, a megfejtést nem kell beküldeniük.

Jó szórakozást kívánunk!

1	2	3	4	5	D	6	7	8	9	T	10	11	12	N
13						14					15			
	16				17		18			19		20		
21				22		23			24		25			
		26	27					28		29				É
30	31			32				33	34				35	
36		37				38	39					40		
41					42						43			
44				45						46				
47			48					49	50				51	
		52				53	54					55		Ü
56	57				58		59					60	61	
62				63		64			65		66			
67				68		69		70		71				72
					E					I				

PÉKEK ÉS VÁSÁRLÓK GONDJAI

A lisztár emelése után drágul a kenyér

(Folytatás a 3. oldalról)

– Most a maszek 1800 forintért veszi takarmánynak. Vagy mivel a malmok kis tételben nem vásárolnak, ezért a kereskedők összeszedik a gabonát, vizik a malmoknak, s a termelőknek sokszor elfelejtenek fizetni. De nemcsak a kereskedők felelősek. Az egyik ismerősöm kétféle forint értékű bikákat vitt tavaly a Zalahúsnak, s azóta sem kapott értük pénzt. A szomszédom süldőket adott el Félégyházán a húsfeldolgozóknak, de eddig egy fillért sem látott. Nem tudnak mit csinálni, hát várnak. Pedig nem szabadna ölbe tett kézzel üldögélni a búzával foglalkozó termelőknél.

– Mit csináljanak?

– Egyetlen megoldásnak azt tartom, hogy mivel a malmok kis tételben nem vesznek búzát, mert az ott dolgozóknak erre az aprólékos munkára s a vele járó adminisztrációra nincs idejük, a gazdák lépjenek, vagyis fogjanak össze. Valahol a falvak határában biztos tudnának szabad területet szerezni, s előzetes megállapodással, időegyeztetéssel a kevés mennyiségeket oda szállíttatják. Valakit vagy valakit meg kellene bízni azzal, hogy a hozott búzát lemérjék, felírják, ki mennyit adott le. Amikor a termék nagy tételben összegyűlt, szállítsák el a malomnak, s így mindenki megkapna mázsánként 1800 forintot. Ez jó lenne a gazdáknak s az országnak is, mert a használható búzából liszt és kenyér készülne, s nem a maszekok vinnék takarmánynak. A malmok veszteségét ez kompenzálná. A kormánytól pedig az lenne a helyes, hogy az energiaár-emelésor adjon kedvezményt a pékségeknek, vagyis nem száz százalékos pluszt, ha-

nem csak a fele díjat számlázzák nekik.

● Kecskeméttől húsz kilométerre található Kerekegyháza, ahol öröm szétnézni, mert minden rendben talá az ide látogató. A falu szélén az egyik családi ház kertjében egy asszony éppen krumplit, zöldséget, sárgarépat, uborkát szedett. Bemutatkozás után Lajos Ferencné nyugdíjas ajtót nyitott, s a szépen berendezett lakás egyik szobájában leültünk beszélgetni.

– Mióta élnek itt, s hogyan érzik magukat?

– A nyolc kilométerre levő Kunbaracsról hat évvel ezelőtt költöztünk Kerekegyházára, mert nagyobb, szebb a falu, s több boltban lehet vásárolni, ami egy háziasszonynak fontos dolog. A férjemmel vagyunk itt, a fiunk, lányunk szintén Kerekegyházán lakik. Négy éve nyugdíjas vagyok, azelőtt a kecskeméti Habszélyem- és Kötöttáru gyár itteni részlegében 25 évig betanított munkásként varrtam. Most havonta harmincezer forint nyugdíjat kapok, nagyon kevés, de a férjem kamionos, a mai árakhoz viszonyítva elfogadhatóan keres. Napjaim jól telnek, takarítok, boltba megyek, főzök.

– Általában miket vesz a boltban?

– Mindennap kenyeret, s felhőborítót, hogy emelik az árát. Nekünk is jobban bele kell nyúlni a pénztárcánkba, de elszámorítót, ha belegondolunk a nagycsaládok helyzetébe. Ahol a szülőknek négy gyereke van, naponta minimum két kiló kenyér elfogy. A jelenlegi árrakkal számolva mindennap 320 forintba kerül, vagyis közel tízezer meggy el havonta kenyérré. Ha megemelik, tizenötezer sem futja. Kétségbeesítő kilátások!

Tarnai László

Pegazuson a Lehel térre

Bizony, hogy a kerék után a betű az emberiség legnagyobb találmánya – jutott az eszembe, amikor a Lehel térre igyekezvén a baloldali írók csoportját kerestem. Ugyanis valahol ott dedikáltak – egybekötte ünnepélyes találkozóval –, s a metróállomáson egy hölgygel hozott össze jó sorsom. „Hogyan kell itt az emeletre feljutni?” – kérdezte, aki nem más volt, mint az Ezredvég folyóiratba publikáló Ágai Ágnes költőnő. Együtt kerestük aztán a lehetőségeket, mivel nem az eredeti helyszínen volt az esemény. Még előtte a Baross utcai színházban tudtam meg, és személyesen Kollát Pál budapesti elnökönkől, hogy elintézte még előző nap a csarnokigazgatóval, hogy az írók kapjanak fedett helyet a tavaszi esőben a csarnokgalérián.

S valóban, gitárpengetéstől visszhangzott a galéria, az olasz partizándalt énekelte egy női duó: Bella csao, bella csao. Zengett az ének és a sarokban felfedeztem Szathmári Gábor, az Ötven év tollal című kötet szerzőjét. Róla írta előző nap a Népszavában Szigei Piroska: „... igenis szépirodalomról van szó (már-mint a kötetben). Mesélő szépirodalomról... ahogyan elmondja, hogyan csábította el a szégyény juhászlegény a gyönyörű lányt, Zsurnalisztikát, akinek „rabságában” a mai napig boldogán él.”

De a baloldali írók többsége – amiként Kárpáti Sándor adta címül a nemrég kötetének – az Ezüsthajú nemedék közül való. Vajon a fiatalabbja merre jár?

– A művészetek igen, a politika már nem annyira vonzó a mai ifjú íróknak – állítja Szepes Erika irodalomtörténész, aki az esemény „moderátora” –, az egyetemen éppen vizsgálják, most ott megtalálhatók!

– Még hogy idősebbek vagyunk? – kérdez vissza Szathmári. – Az az igazság, lélekben eszméinket megőriztük, amelyekért sok mindent megcselekedtünk. És még ma is cselekszünk, aktívan a jelen közéletében! Van, aki korábbi lapjánál, más, mint magam is, sajtótőnökként, megint más szabadúszóként...

A moderátor egyes műveket ismertet, felolvast belőlük. Kárpáti Sándortól a Vitám Márai-val című munkát idézi. A jelen levő író keményen szól vitájában a Márai képviselő polgári világról.

– Bár inkább az ifjúsági témához szólnék – mondja Kár-

„Amíg a pártokat, a közéletet zavar uralja, amelyben nehéz eligazodni, ne várjunk csodákat. Tele a mai világ hazugsággal, olcsó köznapi érdekek érdekében hamisítják a múltat, a történelmet, s nehezen érthető a jelen.”

páti –, a fiatalok nyelvén kell közelítenünk hozzájuk, nem a hajdani veterán találkozók hangján. Baloldaliak? Jönnek utánunk, ha nem is sűrű sorokban még, de jönnek! És mondanám, a baloldal egész mai helyzetét érinti a kérdés. A probléma centruma: olyanok hirdetik magukat baloldalinak, akiknek az égvilágon semmi közük a baloldalhoz! Viszont kiállni az értékek mellett, amit nemzedékek alakítottak ki, vonzó emberek, vonzó módon, ez lesz hatással a fiatalokra.

Mások arról beszélnek, hogy amíg a pártokat, a közéletet zavar uralja, amelyben nehéz eligazodni, ne várjunk csodákat. Tele a mai világ hazugsággal, olcsó köznapi érdekek érdekében hamisítják a múltat, a törté-

nelmet, s nehezen érthető a jelen. A fiatal írókban megfogalmazódik: olyanok közé szeretnének állni, akik az igazat képviselik! Olvasók is onnan kerüljenek!

Dániel Mária festőművész grafikákkal van jelen egy kötetben. Azt kérdezi:

– Mint mondhat egy festő? Nem elefántcsonttoronyban él, látóval: az életben mindenért fizetni kell, a jóhiszeműségért is! A kudarcokból felemelkedve nézzünk a következő tenni-valókra. Ma már úgy „hetvenkedem” (s ez a korára vonatkozik), hogy augusztus huszadika táján a Magyar Sajtó Házában lesz újabb kiállításom...

– Hogyan számol el több ezer vagon szénnel? – évődik Moldova György (mivel a minapi interjúban Komló szocializmus előtti széntermelését, az ötvenvagonost ötezernek találtam írni). A válasz: az olajjal sem számolt el senki, amit perek hosszú során kerestek – hát ilyen ez a „polgári” világ.

Azán az író mutatja a Ladányi Mihály-kötetet, amit az Urbis Kiadó jelentetett meg Moldova előszavával, posztumusz módon. S annak a reménynek ad kifejezést, mielőbb eljön a kor, hogy szívükbe fogadják a költőt mindazon elesettek, akikért Ladányi még életében szót emelt.

Emlékeztetem, hogy éppen itt, a Lehelen találkoztam utoljára Miskával, aki felemás módon lelkendezett: „Öreg, vettem egy tanyát Csemőn. Tudod, milyen jók ott az emberek? Nem szabad másutt élni, csak a kétkézi emberek közt. Másutt annyi, de annyi a képmutatás. Most ugyan baj van a vesémmel, kórházba megyek, de utána találkozunk...” S ez a találka nem jött össze, helyette a halálhíre érkezett.

Baranyi Ferenc azzal biztat: a Nagy Lajos Körben már vannak fiatalok, akik a baloldal elkötelezettei. Szepes Erika az egyetemen számos fiatal tart számon, akinek „balra húz a szíve” – erősíti meg az előbb hallottakat. Ha nem is „kifizető” a baloldaliság, de valós, igaz irodalom csak úgy létezhet, ha ez tükröződik a művekben.

– Hogy milyen az Ezredvég matinéja a Vasas-házban? – ismétli a kérdést. – Nos, már sokan jönnek oda fiatalok, jöhetnek, kezdetben a szépkorúak jártak a műsorra. S igyekezünk az ő ízlésüknek, igényüknek szólni is műsorra tűzni.

Zsibong a galéria, egyre többen érkeznek munkából, köznap elfoglaltságból az emberek. És egyre sűrűbben perceg a toll, hangzik fel a kérdés: kinek szóljon a kötet?

Az asztalról pedig fogynak a könyvek, amelyek szerzői, címei a mindennapokkal foglalkoznak, gyönyörködtek az olvasót. Mint például Ágai Ágnes Hogy jön ide Picassója, Haypál Tibor Vajúdsók és vetések, Simor András Kígyóvilág, Tabák András Megrögzött álmodozó, Ladányi András Váci Mihályról szóló kötet, Krausz Tamás Lenintől Putyinig című műve. S meglehetősen „bestseller” lesz Benedek István Gábor társszerzőségben született kötet – a titkosszolgálatokról...

Többek üzenetét, kívánságát illik tolmácsolnom: a Munkáspárt, A Szabadság teremtens fórumot a baloldali fiatal íróknak, adjon teret műveiknek. Legyen zászlóvivője az ifjú írók jó értelmű törekvéseinek. Ez a Lehel téri dedikációs délután nem csak mához szóló kívánsága! A jövő évi könyvnapokon talán már kötetekben jelentkezhetne az eredmény.

Mártonfy Mihály

A nagyváros árnyékában: Órmező

– Kinek volt az a szerencsétlen ötlete, hogy a vasúti sínek mellé városrészt telepítsen? – dohog Kovács Kálmán egy padon az Órmezői parkban, amelyet egyébként a Költők Parkjának neveztek el, mivel már irodalmi hagyományok is öröklődnek az utókorra. Valamikor itt élt a néhai Zek Zoltán és Kormos István. Ez utóbbival a riporternek megadott, hogy együtt dolgozzék a szép emléké Móra Kiadónál.

Órmező több mint negyven éves. Először e vidékről Horváth tanár úrtól hallottam, aki mindig mesélt, amíg az osztály a rajztáblák fölül hajolva dolgozott a városmajori polgáriban. Történetesen, hogy lakott erre egy sváb fuvaros, a Sasad alján. Alkonyattájt, amikor hazatértek, kicsapta a lovait legelni, s azok mindig hasmenéssel tértek meg. Nagy sokára fedezte fel, hogy e réten keserűvíz-források bugyognak, s abból isznak a derék muraköziek. „Ez a környék a jó hírű budai keserűvíz forrásokról nevezetes (Ferenc József, Deák Ferenc, Erzsébet királyné, Hunyadi János, Apenta keserűvíz)” – írja a Magyarországi útikönyv.

A palackok egy része a patikákban ugyan fellelhető, de nagyobb hírnévre csupán az Apenta tett szert. Ez jelentheti a városrészt, Órmezőt esetleg egyetlen helyzeti energiáját!

Egy másik világ őrzői

Közben a település – egy nagyváros árnyékában – jórészt

alvóváros, eltekintve néhány szolgáltató cégtől, üzlettől. Lakói pedig nagyjából „panelprolik” (ahogy a Fidesz „frontemberei” nevezték a választási kampányban ezt a társadalmi réteget), nyugdíjasok, akik valaha itt kaptak emberhez méltó lakást – a szocializmustól. Egy másik világ, másik emberség őrzői – állítja róluk az egyik lakásszövetkezeti elnök: ők az elsők, szinte dátumra a közös költség fizetésével. Holott sokuknak tejre, kenyérré, gyógyszerre alig telik, míg a ház előtt parkoló, két-három tízmillió kocsi tulajdonosát többszörösen kell figyelmeztetni a határidő lejártára!

Különbö a dolog pikantériája – és a mai világ képmutatását híven tükrözi –, hogy ezt a formációt valaha úgy hívták: Órmezői Ifjúsági Lakásszövetkezet. Aztán újabban kimaradt belőle a „munkás” (valahogy ez már nem volt stílszerű), lett belőle Ifjúsági Lakásszövetkezet, mára viszont ez a jelző valóban elavult. Hiszen a hajdanvolt gyárak, ahol az

itteni lakók, az ifjúsági munkások dolgoztak – a Gamma, a Bello-iannisz, a Goldberger, a Kábelgyár – ma már emlékeikben sincsenek jelen... A nyugdíjasok legfeljebb az orvosi váróban nosztalgálnak a múlttól.

Akik itt élnek, kissé tévován vallják magukat órmezőieknek, ha kérdezik őket, s talán egy kissé szégyellik is „panel-mivoltukat”. Pedig igyekeznek lépést tartani a korrall, divatos dolog például a „Wellnessbe” járni.

– A városi életmód, a kényelmesség sokféle veszéllyel jár. És a mozgás mindenkinek kell – állítja Ludvig Ildikó, az Igmándi utcai Omega Fitness Sziget vezetője. – Még egy nyolcvanegy éves bácsi is jár hozzánk. Persze, jórészt fiatalok a vendégeink, akik itt nyúzzák magukat és a hetven erőgéppünktet. De már jönnek ötvenéves hölgyek is, kicsit szégyenkezve, kicsit elfogódva, de kíváncsi érdeklődéssel. Sokukat a gyerekei fizetnek be, azaz, hogy az aerobik még mindig olcsóbb, mint a gyógyszer! És ez a jó itt: a család még család, a gyerek még gondol a szülőre!

De az emberi érzéseket óhatatlanul rombolja a kéméletlen verseny. A gazdasági környezet. A kéméletlen küzdelem.

– Nem bírjuk a multival a harcort – így az asszony az egy-személyes boltban. – Pedig naponta friss az árunk, a kenyér, a péksütemény, a tej. A kólát, az üdítőt, a fűszerárut, felvágottat a legkisebb árréssel, pardon, haszonnal adjuk. De hónapok óta csak a vegetálás, amióta „ránknyitott” az üzletlánc! Alig van már vevőnk, a hét végén be kell zárunk.

– Végleg?

– Végleg, feladjuk. Mentjük,

ami menthető. Talán másutt több szerencsénk lesz, az emberek néhány forint miatt elgyalognak egy buszmegállót. S ott veszik meg a napi árut.

Kevés a pénz

Hasonlóról panaszkodik a közeli cukrász. Huszonvalahány éve nyitott ki Nyíri Béla, aki édesapja mesterségét folytatja. A kávé, a fagyalt (főzött, nem ipari porból készült) friss,

a megmaradt tortát, süteményt teszik csak el a „frigóba” másnapi eladásra. De kinek?

– Azért be-betérnek ide néhányan. Esznek egy krémet, isznak egy kólát, narancsot vagy ásványvizet. Ha nem saját házukban lennének, én is „bedobnám” a törülközőt. Ilyen rosszul még soha nem ment. Nincs pénzük az embereknek, akiknek pedig van, azok nem ide járnak.

Kiknek van? Néhány villa most épült a közelben, régebbieket renováltak, de van elhanyagolt kert, családi ház hulló vakolattal, na, meg öreg kerítések. A lakótelep mögött.

A fák barátságos, kellemes árnyékot vetnek, de a bozót összevissza nőtt, a sövényeken ugyanígy a gally, és a gyeper is szemetes. Pedig állítólag valamely káéfté vagy káháté gondozza a parkokat a valamikori Főkert helyett. Ám az elhagyatottság látszik mindenben. A házak előkertje még úgy-ahogy gondozott, a virágok köze tisztas, a szárazságban öntözik is. De amint mondják, valami általános tespedés ül a lelkeken, amiként a politikában, a közéletben, amolyan érdektelenné váltak...

Pedig tizenötezer ember ott-hona Órmező. Nevét talán onnét kapta, hogy a nagyvárost vigyázza, őrzi itt a nyugati végeket.

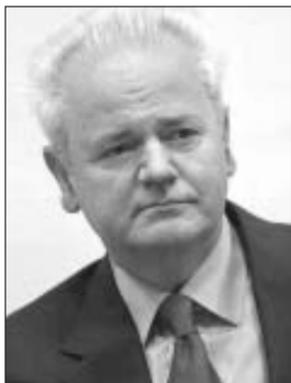
M. M.

Milosevics elnök igazsága

Június 28-án Hágában nemzetközi tiltakozó gyűlés lesz Szlobodan Milosevics szabadon bocsátása érdekében. Június 28-a (a régi naptár szerint június 15.) Szent Vid napja, azaz Vidovdan. Ez a nap a szerb nép legnagyobb nemzeti ünnepe, amely az 1389-es rigómezői csatára emlékeztet. A Lázár herceg vezette középkori szerb állam végzetes csatát veszített a törökökkel szemben. Vidovdan a szerbeknek egyszerre Mohács és Trianon.

Mint ismeretes, a 2000. október 5-ei jugoszláv fordulat eredményeként Milosevics elnök helyére Kostunica került elnökként, ma ő Szerbia miniszterelnöke. Zoran Djindics lett a miniszterelnök, aki azóta merénylet áldozata lett. Djindics pont ezt a napot választotta arra, hogy 2001 júniusában kiszolgáltassa Milosevicset a NATO-nak.

A Milosevics elleni per tavaly megkezdődött Hágában. Ha igaz lenne mindaz, amit a nyugati propaganda a 90-es években összehordott róla, már régen elítélhetők volna háborús bűnösök. De akármennyire igyekszik a svájci főügyész, ez nem sikerül. Az európai közvélemény pedig már egyre kevésbé hiszi el, amit a nyugati

propaganda mond. Még friss az emlék. A nyugati vezetők letették a nagy esküt, hogy Iraknak van tömegpusztító fegyvere, ezért háborút kell indítani. Azóta kiderült, hogy nincs, nem is

volt, és ezt már a nyugati vezetők is bevallották. Akkor hát miért lenne igaz a nyugati propaganda másik hazugsága, hogy az egykori jugoszláv vezető bűnös.

A per nyilvánvalóan politikai per, amelyet döntően a szerb nép további ellenállásának megtörésére, a mai szerb kormány folyamatos zsarolására használnak. A Nyugat mindig elfelejti, hogy a szerb népnek óriási történelmi tapasztalata van arról, hogy hogyan lehet megőrizni az idegen hódítókkal szemben a nemzetet, a nyelvet, a vallást. Milosevics a szocialista Jugoszlávia, a szocialista Szerbia vezetője volt. Sokan szerették, és sokan nem szerették. Vitathatatlan azonban, hogy Szerbiában ma is sokak számára ő testesíti meg a nemzeti ellenállást, s Mladics és Karadzics mellett az újkori szerb mítoszok hőségé emelkedett. Az európai értelmiség és a baloldali mozgalmak számos képviselője mozdult meg szabadságáért.

K. M.

Emlékezzünk együtt Kádár Jánosra!

Találkozunk
a Fiumei úti
temetőben
2005. július 2-án
11 órakor.

Várunk mindenkit,
aki tisztelte
és szerette őt!

Munkáspárt

KAJAK-TÁBOR

Az MTK Sport Klub Kajak szakosztálya nyári szüneti vízi sporttáborát szervez alapfokú, fejleszthető úszástudással rendelkező 9–13 éves fiúk és lányok részére, ebédrel, egész napos sportfoglalkozással 8–18 óráig tartó sportedzői felügyelettel 6000 Ft/fő/részvételi díjjal.

Jelentkezés: 2005. május 25-től a részvételi díj befizetésével az MTK Népszigeti vízi sporttelepén Pruzsinszky István ka-

jakedző táborvezetőnél vagy a 06 (30) 996-6451-es telefonszámon.

A vízitelep címe: Budapest XIII., Népsziget 15 (Újpesti öböl).

Megközelíthető: a 4-es autóbusszal, a 3-as Metróval a Gyöngyösi utcai megállóig (Duna Plaza), onnan gyalog a Meder utcán a Dunáig, ahonnan egy gyalogoshíd vezet a Népszigetre az Újpesti-öböl Víztelepig.

Lapunkat rendszeresen szemlézi
Magyarország legnagyobb
médiatitkosítóját az
»OBSERVER«
BUDAPEST MÉDIATITKOSÍTÓ KFT.
1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738, Fax: 303-4744
E-mail: marketing@observer.hu
http://www.observer.hu

Hirdessen A Szabadság hetilapban!

Többszöri megjelentetésnél kedvezményt adunk.

Várjuk megrendeléseiket!

Részletes információ: Huszár Zsófia Telefon: 313-5420

KEDVES OLVASÓNK!

Politikai szempontból egyaránt fontossá vált, hogy lapunk olvasói értsék és támogassák szándékunkat, A Szabadság előfizetői táborának növelését. Ezt szolgálja az alább található, kivágható Megrendelőlap. Kérjük, segítsen, hogy kezdeményezésünk eljusson leendő olvasóinkhoz! Lepje meg barátját, ismerősét azzal, hogy – például egy hónapra – előfizeti részére A Szabadságot! Ha lapunk megnyeri tetszését, nyerhetünk egy további rendszeres előfizetőt, olvasót. Ha szándékunk megvalósul, az segítené A Szabadság anyagi helyzetének stabilizálódását, de hozzájárulna politikánk népszerűsítéséhez is.

Kérjük pártszervezeteinket, hogy a megrendelőlapot sokszorosítsák, és a későbbiekben folyamatosan hasznosítsák. Nyújtsanak segítséget A Szabadságot előfizetni szándékozóknak, hogy kívánságuk a postához, illetve – értelemszerűen – a Progressio Kiadóhoz eljusson.

Kedves Olvasónk! Köszönjük a segítséget!

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Tizenhetedik éve jelenik meg hetilapunk, A Szabadság, Magyarország egyetlen következetesen baloldali, kritikus újságja.

Mi mást és másképp írunk a gazdaságról, a politikáról, az országról, az emberek helyzetéről, életéről. Aki olvassa, megismerheti a Munkáspárt céljait, politikáját is. Levelezési rovatunkban sok – talán Önhez hasonló gondolkodású – állampolgár véleményével találkozhat. A Szabadság hasábjai nyitottak minden baloldali érzelmű ember, haladó mozgalom, szervezet számára.

MEGRENDELŐ

Kérem küldjenek az alábbi címre
1 példány A Szabadság bemutatósámot!*

Megrendelem A Szabadság példányát**

- havi előfizetéssel (460 Ft/hó)
- negyedévi előfizetéssel (1380 Ft/negyedév)
- féléves előfizetéssel (2760 Ft/félév)
- éves előfizetéssel (5520 Ft/év)

Név:

Cím:

* A bemutatósám megküldését a Progressio Kiadótól kérje (1082 Budapest, Baross u. 61.)!

** Az előfizetéses megrendelést a hírlapkézbesítőnél, a Magyar Posta hírlap-ügyfélszolgálati irodáin, vidéken a postahivatalokban lehet leadni. Kettő vagy több példány azonos címre történő postázását a Progressio Kiadó is vállalja.

Felhívás

A múlt évhez hasonlóan a Szolnok megyei nőtagozat ebben az évben is elkészíti a kis piros zászlót a Kádár János-évforduló kapcsán. Kérjük más megyék asszonyait, hogy csatlakozzanak a zászlókészítéshez és -árusításhoz. Meggyőződésünk, hogy a piros zászló jobban illik megemlékezésünkhöz, mint a piros székfü.

A zászlóért befolyt összeget a választási jegyek vásárlására fordíthatjuk.

Mi, szolnokiak ott leszünk és várunk mindenkit
Herczegh Klára

Kitüntetések,
papír- és fémpénzek,
képeslapok, porcelánok
adásvétele.

VERES ÉREMBOLT,

VII. ker. Izabella utca 37.

Tel.: 322-4799

H-P: 9-17 óráig.

OLVASSA,
TERJESSZE,
TÁMOGASSA!

A Szabadság
Alapítvány
számlaszáma:

OTP 11705008-20441997

Tisztelt Előfizetőnk!

A Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága biztosítja Önnek, hogy pihenése ideje alatt ideiglenes belföldi tartózkodási helyén is a megjelenés napján kézhez kapja kedvenc napilapját, hetilapját.

Kérjük, hogy az ideiglenes címváltozásra vonatkozó igényét az utazás megkezdése előtt 5 munkanappal szíveskedjék bejelenteni a

06 (80) 444-444-es ingyenesen hívható zöld számon.

A posta munkatársai mindent megtesznek annak érdekében, hogy az Ön részére a bejelentést követő legkésőbb 5 munkanap elteltével az ideiglenes tartózkodási helyén kézbesítsék a lapot.

Felhívjuk a pártszervezetek figyelmét, hogy a Veszteségeink rovatba telefonon nem fogadunk el bejelentéseket, a hibák elkerülése végett. Rendelkezésre áll a fax, az e-mail, a postai beküldés, illetve a személyes leadás lehetősége. A szerk.

VESZTESÉGEINK

Orbán Imre, aki 1991 óta volt tagja a pártnak, 62 éves korában elhunyt. Törökszentmiklósi alapszervezet

Németh Istvánné, aki 1945 óta volt tagja a pártnak, 87 éves korában elhunyt. Temetése 2005. június 24-én 10 órakor lesz a csepeli temetőben. Budapest, XX/1-es alapszervezet

EMLÉKÜKET KEGYELETTEL MEGŐRIZZÜK

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja
Felelős szerkesztő: Szabados Judit
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.
Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423
Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.
A Szabadság e-mail címe: mp400@axelero.hu;
internet cím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató
ISSN 0865-5146
Terjeszti: a Budapesti és a Nemzeti Hírlapkereskedelmi Rt., valamint az alternatív lapterjesztők
Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft, negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft
Előfizethető a hírlapkézbesítőknél, a Hírlapelőfizetési Irodában (Helir 1900), a Magyar Posta kerületi hírlapüzletági ügyfélszolgálati irodáin, vidéken a postahivatalokban.
Szedés, tördelés: Progressio Kft.
Nyomtatás: Apolló Kft. 1165 Budapest, Zsemlekes út 25.
Felelős vezető: Mózes Ferenc ügyvezető igazgató

A Munkáspárt internetcíme: http://www.munkaspárt.hu